

passar, ho hem de reconèixer, amb la mítica Pastelaria Suiça). Molt a prop, la rua do Carmo concentra algunes de les millors llibreries de la ciutat, i és inevitable passar bona part del matí regirant prestatgeries. La veritat és que es passa el temps volant, i més si tenim en compte que els comerços (bars i restaurants també) segueixen horaris europeus i tanquen molt prompte (a les set ja no queda cap tenda oberta!). I per fer una pausa, res millor que un berenar en alguna de les nombroses cafeteries o *pastelarias*. Lisboa és una ciutat excel·lent per als amants del bon cafè, i vam seguir el consell de Noelia, una covarxina coneixedora de bona part del món mundial, que ens va recomanar A Brasileira, un dels cafès més emblemàtics i amb més encant de la capital portuguesa. I si un es decideix per prendre el cafè a la seva terrassa, pot compartir taula amb Fernando Pessoa (bé, amb la seva estàtua!), un dels escriptors portuguesos més reconegut fora de les seves fronteres. A Brasileira es troba al barri de Chiado, des d'on es pot continuar la ruta per visitar el Bairro Alto, l'altra *part alta*, molt atractiva sobretot per la nit quan entren en funcionament les cases de fados, bars on es pot escoltar en directe música popular portuguesa. També són interessants les cases d'antiquaris d'aquesta zona –encara que només siga per tafanejar– i algunes troballes curioses, com la *Casa das Cortiças*, una tenda dedicada exclusivament a articles fets amb suro.

Una altra de les zones d'interès turístic és Belém, que acull edificis tan impressionants com el monestir dels

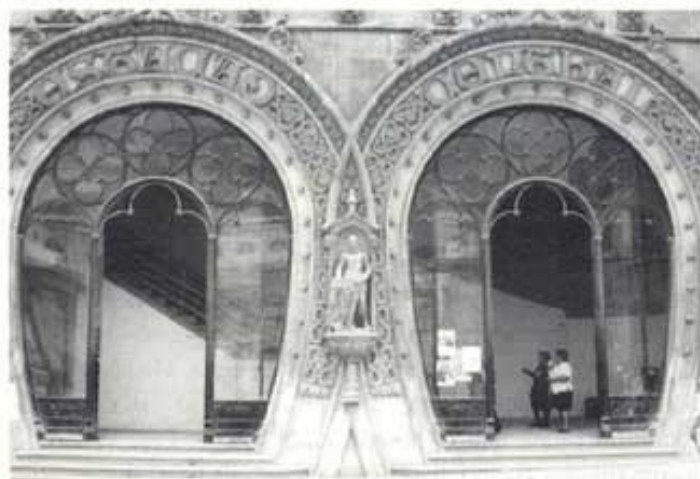
Jerónimos, la torre de Belém, el Padrão dos Descobrimentos i diferents museus, encara que no li vam poder dedicar molt de temps a aquesta banda de la ciutat, tot s'ha de dir. També hem de reconèixer que ens vam deixar una de les parts més noves i representatives de la Lisboa del segle XXI, el Parc de les Nacions. A la zona est de la ribera, el parc va acollir l'any 98 l'última Exposició Universal del mil·leni, i ara s'ha transformat en un focus d'atracció turística i comercial. Tot i això, l'autèntic encant de la capital portuguesa és la seva història, més que les modernes i espectaculars construccions.

L'últim dia, la pluja ens va fer desistir de la idea de continuar explorant la ciutat durant les poques hores que ens quedaven, i ens vam agarrar amb paciència el llarg camí de tornada a casa. Al pujar al tren (deu hores fins Madrid, deu més d'espera a la capítol –visita al museu Reina Sofia inclosa– i ja no recordem quantes més fins a

Castelló) donava la sensació d'haver deixat moltes coses per descobrir, un sentiment paregut al d'ara, en què pareix que es queden moltíssimes coses per contar (de fet, és veritat, però no podem abusar i fer una enciclopèdia). Però bé, en lloc de lamentar el que queda enrere es pot pensar que aquesta és una bona excusa per tornar a Lisboa un dia d'aquestos...

L'elevador de Santa Justa.

Façana de l'estació de ferrocarril de Rossio, al centre de Lisboa.

L'elevador de Santa Justa ofereix una vista privilegiada de la ciutat des del centre. Al fons, el Tejo.